

JAKUB FILO

POSLEDNÉ
STOROČIE

PÁTRANIE PO ARCHÁCH

PÁTRANIE PO ARCHÁCH

JAKUB FILO

POSLEDNÉ
STOROČIE
PÁTRANIE PO ARCHÁCH

JF 2021

Text © Jakub Filo 2021
Vydavateľ © Jakub Filo, Bratislava 2021
Vydanie prvé
ISBN 978-80-570-2947-2

Rok 2020 sa stal druhým najteplejším v histórii meraní, len o stotiny stupňa nedosiahol na rekordný rok 2016. Oteplenie o 1,5 stupňa Celzia, ktoré vedci určili ako hranicu, ktorú nemôžeme prekročiť do konca storočia, zrejme globálne pokoríme už v najbližšej dekáde. A do polovice storočia dosiahneme celkové oteplenie o dva stupne. To sú fakty, o ktorých hovorí Medzivládny panel pre klimatickú zmenu, klimatológovia alebo vedci. Napriek ich dlhoročným varovaniám, že ak nezastavíme emisie skleníkových plynov, ohrozujeme budúcnosť ľudského druhu ako akého, koncentrácia oxidu uhličitého v atmosfére rástla aj v čase, keď sa celý svet zastavil pre pandémiu covidu. Ľudstvo na chvíľu okúsilo pocit smrteľnosti. Napriek tomu si stále nedokážeme do dôsledkov predstaviť a uvedomiť hrôzy, ktoré so sebou prinášajú globálne oteplenie a klimatická kríza. Posledné storočie má tomuto desivému uvedomeniu pomôcť. Prináša fikciu o tom, ako by mohol vyzerat svet, keby sa prejavy klimatickej zmeny zhustili do krátkeho času, slučky spätnej väzby by spustili kaskádové klimatické domino a jeden za druhým by sme dosiahli všetky hraničné body zvratu. Verme, že sa hrôzy nasledujúcich stránok nikdy nestanú skutočnosťou. Ešte stále to máme vo svojich rukách, ale už nesmieme otáľať.

Musíme začať konať hneď.

Čas je dôležitý.

Postavy

Theresa Reeve – sirota, chránenka Robina Wellsa a adeptka Alfa tímov. Od mala ju vychovávali k oddanosti Spoločenstvu a nič iné ako službu pre Špeciálne útvary nepoznala. Keď sa pri jednej z misií dozvie, že jej skutoční rodičia boli režimom nenávidení vedci Júlia a Evan Savantiovci, ktorí sa pokúšali prekaziť snahu Najvyššej komisárky Rebeky Grubber o vyhubenie ľudstva, rozhodne sa pokračovať v ich snahe a Grubber zastaviť.

Robin Wells – veterán elitných Alfa tímov Spoločenstva. Po smrti jeho dcéry Sáry, ho opustila manželka Laura Wells, ktorá sa pridala k rebelom. Robin počas udalostí Veľkého odsunu našiel sirotu Theresu Reeve a priviedol ju do Spoločenstva. S priateľmi Louiom Lamairiem a Travisom Smithom tvorili slávnu Tempelhofskú trojku.

Travis Smith – príslušník tajnej služby Spoločenstva a tajný agent. Robinov priateľ a člen Tempelhofskej trojky. Za mladi sa na krátky čas stratil vo Francúzsku, odkiaľ si po romániku priviedol dcéru Kláru. Vychováva ju Travisova sestra ako vlastnú dcéru a jeho skutočný vzťah ku Kláre je tajomstvom. Na svojich misiách pôsobil v posledných rokoch najmä v Rusku, kde sa snažil získať informácie a nadviazať kontakt s ruským režimom. Z nejasných dôvodov zradil Robina a využil ho na prepašovanie jadrovej bomby na územie Spoločenstva.

Loui Lamairie – veterán elitných Alfa tímov Spoločenstva, Robinov priateľ a člen Tempelhofskej trojky.

Rebeka Grubber – Najvyššia komisárka Spoločenstva. Po smrti syna Mattiho v tridsiatych rokoch prijala ponuku organizácie Malthuský kruh, ktorej cieľom bolo vyriešiť klimatickú krízu radikálnym znížením ľudskej populácie. Dostala sa na čelo Nemecka a následne zjednotenej Európskej

únie, ktorú transformovala na Spoločenstvo. V rámci neho vytvorila Špeciálne vedecké útvary, na ktorých čelo najala vedcov Evana a Júliu Savantiovcov. Vynašli technológiu atmosférického štítu, ktorú chce Grubber využiť na realizovanie plánov Malthuského kruhu. Keď sa o jej zámeroch Savantiovci dozvedeli, zničili výsledky svojho výskumu a ušli zo Spoločenstva. Odvtedy sú najhľadanejšími zločincami.

Margaréta Borchardt – riaditeľka tajnej služby Spoločenstva, ktorá od mladosti stojí pri Grubber a pomáha jej v presadzovaní jej plánov.

Júlia a Evan Savantiovci – špičkoví vedci, ktorých si do svojich služieb najala Rebeka Grubber, aby pomohli zostrojiť technológiu atmosférického štítu. Keď sa dozvedeli o jej zámeroch zneužiť technológiu na vyhubenie ľudstva, výsledky výskumu zničili a ušli. Rodičia Thess.

Kzida Uri – priateľka Júlie Savanti, ktorá spolu s nimi ušla zo Spoločenstva. Všetci traja našli útočisko na základni Dimona. Po odhalení Špeciálnymi útvarmi odovzdáva Thess informácie od jej rodičov vrátane denníka jej mamy, v ktorom sa nachádzajú aj informácie o plánoch Grubber.

Návrat do Dimony

Po zničujúcich udalostiach klimatickej zmeny je veľká časť planéty neobývateľná, stámilióny ľudí zomreli a ostrovy civilizácie zápasia o vzácne zdroje a snažia sa prežiť. Elitné jednotky Spoločenstva, Alfa tímy, vyrážajú do Neobývateľných území a hľadajú pozostatky technológií, ktoré by mohli pomôcť v boji proti klimatickej kríze.

V Spoločenstve, pozostatku Európskej únie, panuje tvrdá diktatúra na čele s Najvyššou komisárkou Rebekou Grubber. Jej cieľom je získať dávnu technológiu atmosférického štítu, ktorú vynašli vedci Júlia a Evan Savantiovci. Svoj výskum však ukradli a zničili všetky záznamy, keď sa dozvedeli, že skutočným cieľom Grubber je zneužiť atmosférický štít na prudké ochladenie zeme a vyhladenie väčšiny ľudstva. Spoločenstvo preto po nich a výsledkoch výskumu intenzívne pátra.

Pri návrate z jednej z misií príslušníci Alfa tímov Robin Wells a Thess Reevie dostanú tajomný odkaz so súradnicami. Vedenie Spoločenstva na základe údajov rozvedky pripravuje akciu na odhalenie výskumov nenávidených vedcov Savantiovcov. Lokalita misie sa zhoduje s tajomným odkazom, a preto sa Thess na misiu prihlási.

V Dimone v niekdajšom Izraeli nachádza Thess s Robinom podzemné vedecké centrum. Pri obsadzovaní základne Thess odhalí pôvodných obyvateľov – vedcov, ktorí patrili do tímu Júlie a Evana Savantiovcov. Jedna zo žien spoznáva meno Thess Reevie a odhaľuje, že tak sa volala za mladi Júlia Savanti. Thess šokuje, že ľudia, ktorých dlhé roky vnímala ako nepriateľov štátu, sú jej rodičia. Žena odovzdáva Thess zápisky a záznamy jej rodičov. V momente, keď chce zistiť viac, prichádzajú na miesto členovia podporného výsadku a dochádza k prestrelke. Pod vplyvom nového zistenia a v snahe zachrániť vedcov sa Thess postaví proti jednému z bývalých druhov a v osobnom zápase ho zabije.

Veliteľ výsadku nariaduje odvoz všetkých dostupných technológií a evakuáciu základne. Následne základňu vyhodí do povetria. Thess študuje

záznamy svojej mamy a uvedomuje si, že skutočnými zámermi Spoločenstva nie je riešenie klimatickej krízy, ale zneužitie technológie atmosférického štítu na spôsobenie dlhodobej ľadovej doby, ktorá by vyhubila väčšinu ľudstva.

Po návrate do Berlína najvyššia komisárka Rebeka Grubber počas veľkolepej Slávnosti kást oznamuje, že Spoločenstvo vypátralo zradcov a je konečne na dosah riešeniu klimatickej krízy. Thess už vie, že to je lož, a cieľom Grubber je zničiť ľudstvo. Rozhodne sa, že ju musí zastaviť.

V rovnakom čase, ako prebieha Slávnosť kást, muž v čiernom inštaluje na sever od Berlína jadrovú bombu, ktorá exploduje krátko po víťaznom oznámení Rebeky Grubber. Tým mužom je Travis.

1. V podzemí

(55.760258, 37.627577; 12162075)

Na dlhej chodbe sa ozývali tvrdé kroky vojenských topánok. Nízke steny osvetľovali v trojmetrových rozostupoch polkruhové lampy. Vrhali ťaživé žlté svetlo, ktoré ani poriadne nedosiahlo od jednej po druhú. Dvojica vojakov niesla za ramená nevládnú postavu s ovisnutou hlavou. Nohy ťahali po zemi. Z tváre rozbitej na nepoznanie kvapkala krv. Takmer na konci chodby zastali a otvorili hrubé kovové dvere. Za nimi sa črtala cela s hliníkovým umývadlom a nekrytým prastarým tureckým záchodom. V rohu sa do kľbka chúlil strapatý zarastený muž v šedivej plátennej košeli a nohaviciach, bez topánok na nohách. Oči si zakrýval aj pred tým chabým svetlom, ktoré cez otvorené dvere dopadlo do miestnosti. Vojaci šmarili nehybnú postavu dnu. Tupo dopadla na dlážku medzi dva staré potrhané pružinové matrace. Dvojica bez slova odišla, v zámku zarachotili kľúče. Muž v sivom skontroloval, či neznámy dýcha. Vyzliekol si košelu, namočil ju do vedra s vodou a jemne mu omýval tvár. Neznámy chvíľu bez pohnutia ležal, potom sa mierne pohol a zastonal od bolesti.

~

Nie, nie, nie, to sa nikdy nemôže stať, nikdy sa nemôžu dozvedieť podrobnosti, nepochopia to, zničia nás, kto sú, kto vlastne sú, keby tu bol, pomohol mi, tak ako som mu pomohol ja so Sárrou, čo odo mňa vlastne chcu, prečo som tu, kde som to, je tu tma, hrozná tma a tá bolesť, hrozná bolesť, pod nechtami, hlboko v prstoch, kolená, nie, neprezradím, nechajte ma tak, to nemôžete, pomoc, pomoc, je tu niekto, kto ste, čo chcete, vodu, prosím vodu, aspoň zopár dúškov, ďakujem, naozaj, ďakujem, to nie je voda, čo to je, môj žalúdok, horím, horím zvnútra, prečo, nič som nespravil, naozaj som nič nespravil, aspoň nie vám, nechajte ma, vy svine, vy hnusné svine, aj tak vám to nepoviem, čo mi to picháte, čo to je, svetlo, vidím svetlo, tma, nezlomíte ma,

nikdy, nikdy, zuby nie, naozaj zuby nie, kurvy, už stačilo, naozaj už stačilo, choďte do riti, Klára, Klára, chcem odísť, chcem odtiaľto odísť...

~

„Pán Spellmeyer, toto, je slečna Filippovová,“ predstavil muž v uniforme ženu, ktorá práve vstúpila do poloprázdnej miestnosti. V strede stála kovová stolička, na vysokých stenách približne vo výške dvoch metrov po oboch stranách oceľové kruhy. Na stoličke sedel muž vyzlečený do pol pása s dobitou tvárou. Lavé oko nemohol otvoriť pre podliatiny, ktoré ho obkolesovali, obočie mal natrhnuté. Aj pod druhým okom sa čnel zeleno-žlto-fialový monokel. Hlavu mal sklonenú. Pri predstavení prichodzej ju mierne nadvihol. Pripútané ruky mu bránili v pohybe.

„Dobrý deň, pán Spellmeyer, som tu, aby som vám pomohla,“ prehovorila Filippovová po rusky. V ruke držala fľašu s vodou, z ktorej si pomaly odpi-la. Opäť zdvihol hlavu a zašklabil sa v hrozivom úsmeve. Zo znetvorenej tvá-re sa nedalo vyčítať, či ide o výsmech, alebo úľavu. Chýbali mu niektoré zuby.

„Alebo bude lepšie, keď vám budem hovoriť Travis?“ spýtala sa perfektnou angličtinou, takmer bez prízvuku.

Žena mala oblečenú priliehavú čiernu kombinézu s podobnou úpravou na odvádzanie telesného tepla, akú používali Špeciálne útvary Spoločenstva. Lahké čižmy s veľmi nízkym, takmer nebadateľným podpätkom a vrchné sako ju chránili pred daždivým počasím neskorej jesene tesne nad päťnástimi stupňami. Oslovila ho skutočným menom. Jeho krytie padlo.

„Čo chcete?“ Šušlal. Z prázdnych dier, ktoré ostali po zuboch, mu ostro vyrážala bolesť. Pamätal sa, kedy prišiel o prvý. Stratu zvyšných mal zahmlenú. Chýbali mu aspoň tri.

„Pomôcť vám.“ Pristúpila k nemu o krok bližšie, do nosa jej udrel zápach, ktorý sa z neho širil. „Ale najskôr musíte pomôcť vy mne.“

Vytiahla z vrecka cigaretu, zapálila si ju, zhlboka potiahla a potom mu ju vložila do úst. Viac než spraviť ústretový krok chcela prekryť jeho zápach.

„Uvoľnite mu ruky,“ povedala pri dverách stojacemu vojakovi.

„Filippovová?“

„Uvoľnite mu ruky, pre Krista,“ zvýšila hlas. „A potom nás nechajte osamote.“ Vojak prešiel k Travisovi od chrbta a sňal mu ťažké kovové putá. Travis rýchlo siahol na cigaretu a zhlboka si potiahol. Na prstenníku mu chýbal necht. Malíček nemal vôbec.

„Netuším, ako vám môžem pomôcť,“ odpovedal.

„Začnime tým, že nám poviete, akú ste dostali úlohu,“ povedala a zobrala druhú stoličku, otočila ju operadlom k Travisovi a sadla si obkročmo oproti nemu.

„Som obyčajný obchodník,“ začal Travis, ale okamžite pochopil, že je to zbytočné. Filippovová sa uškrnula.

„Pán Travis, ak si chceme navzájom pomôcť, musíme si dôverovať. A ak si máme dôverovať, musíme si hovoriť pravdu. Takže to skúsime ešte raz. Čo bolo vašou úlohou?“

Travis mlčal a snažil sa rozmýšľať. Bolela ho však hlava aj celé telo. Nespomínal si presne, ako sa sem dostal. Zrazu na ulici zastavila dodávka a štyria maskovaní muži ho do nej nasilu naložili. Šiel z rokovania o nákupe zásob severskej pšenice u ministra pôdohospodárstva. V skutočnosti zisťoval informácie o pomeroch vo vláde. V zásade sa dozvedel iba to, čo sa šušovalo. Pozícia prezidenta Anatolija Alexandra Antonova slabla. K moci sa čoraz výraznejšie predierali predstavitelia armády, predovšetkým veteráni čínsko-ruskej vojny. Potom si už spomínal iba na celu a vypočúvaciu miestnosť, v ktorej sedel. A hodiny, hodiny bitiek, výsluchov a ďalších bitiek, mučenia, trhania nechtov, umelého topenia a ďalších bitiek. Ako prišiel o prst, netušil. Chvalabohu.

„Aký je dnes deň?“ opýtal sa náhle. Netušil, koľko času uplynulo. Nečakal, že mu odpovie.

„O tri týždne budú Vianoce, čo u nás znamená, že máme polovicu decembra,“ odvetila. Snažil sa zaradiť veci do časovej osi, stretnutie na pôdohospodárstve bolo v piatok 15. novembra, to znamená, že je tu minimálne mesiac. Na ten čas si nespomínal. Musí sa dostať von, musí sa vrátiť domov do Spoločenstva, jednoducho musí.

„Travis, prejdime k podstate. Od toho závisí, ako bude váš pobyt aj vaša budúcnosť vyzeráť. Skúsím to teda ešte raz. Sme si ochotní navzájom pomôcť?“

Pohľad najskôr sklonený do zeme Travis vzdorovito zdvihol a pozrel sa na Filippovovú. Zaryto mlčal.

„Ako chcete,“ otočila sa na odchod, pästou zabúchala na železné dvere. Tie sa so škripotom otvorili. „Pustite mu plyn,“ rozkázala. Len čo sa dvere zabuchli, z prieduchov pri podlahe sa do miestnosti valil hustý plyn, ktorý mierne skadkasto štípal v nose. Zatočila sa mu hlava, zavrával na stoličke. Travis, elitný rozviedčik Spoločenstva s množstvom tajných informácií vo svojej hlave, nevedel rozlíšiť, či je pri vedomí, alebo halucinuje.

2. Po výbuchu (52.849876, 13.943274 04302076)

21:59:58

21:59:59

22:00:00

V čiernej skrinke s rozmermi väčšieho lodného kufra strčenej v praskline v jednej zo starých hrádzí projektu Leonides sa pre ľudské oko neviditeľne zablysko.

Spleť voľných neutrónov sa od mikrozáblesku uprostred zariadenia rozletela smerom k vonkajšiemu obalu zloženému z vysoko rádioaktívneho materiálu. Tam zasiahli jadrá atómov, ktoré sa rozštiepili na ďalšie neutróny, a tie zasiahli ďalšie jadrá a nanosekundy po skončení odpočítavania spustili nekontrolovateľnú reťazovú reakciu.

Len v niekoľkých zlomkoch sekundy sa čierna skrinka premenila na ohnivú guľu s teplotou miliónov stupňov Celzia. Materiál v blízkom okolí sa okamžite vyparil. Guľa plná alfa, beta a gama častíc začala nekontrolovane rásť. Všetko pohlcovala. Hrubé betónové múry hrádze Leonides napokon odolali. Čiastočne určili smer ohňa aj rázovej vlny. Hmota horúcejšia než slnko medzitým začala stúpať do výšky ako balón. Prudko sa rozpínala, jej okraje reagovali s teplotou okolia a následne sa rýchlo ochladzovali. Pre vzdialených pozorovateľov začala vykresľovať zlovestne známy tvar hríba.

V širšom okruhu niekoľko sto metrov voda okamžite dosiahla stupeň varu. Extrémne teploty vytvorili pretlak, ktorý vymrštil plyny a okolitú atmosféru von z ohnivého epicentra. Začali sa obrovskou rýchlosťou šíriť nad úroveň terénu. V oku srnky skrývajúcej sa v neďalekej húštine sa na mikrosekundu zablysol odraz výbuchu. Následne ju zmietla rázová vlna.

Moderné jadrové zariadenie so silou takmer desiatich kiloton, aké explodovalo neďaleko najstaršieho nemeckého lodného výťahu Niederfinow severovýchodne od Berlína, vytvorilo v bezprostrednom okolí ohnivú víchricu s rýchlosťou približne 800 kilometrov za hodinu. Pociťili ju aj obyvatelia

šesťdesiat kilometrov vzdialeného hlavného mesta Spoločenstva. Väčšina budov v okolí výbuchu sa nezachovala, odolali len masívne šedivé betónové stavby. V prvých minútach po explózii sa rozhoreli stovky požiarov.

Explózia si bezprostredne vyžiadala iba niekoľko desiatok obetí, najmä starších obyvateľov. V Niederfinowe centrálna vláda nezriadila po Velkom odsune ubytovanie pre európskych utečencov, a tak tu žili iba starousadlíci, pôvodní Nemci. Väčšina dospelých aj mládeže z dedinky v ten večer navyše odišla do dvanásť kilometrov vzdialeného mesta Eberswalde. Aj tam sa podobne ako po celej krajine konali lokálne oslavy a verejné premietanie prejavu Najvyššej kancelárky Rebeky Grubber zo Sály kást.

Akoby si útočník dal záležať na tom, aby výbuch spôsobil len malé škody. Zničil síce hrádzu záchytného systému Leonides I, ktorý pôvodne chránil Berlín pred zvyšujúcou sa hladinou mora zo severu. V tejto oblasti ho však už pred rokmi nahradil modernejší Leonides II, a tak kolaps hrádze nespôsobil záplavy. Pomohol aj južný vietor, ktorý prakticky celý rádioaktívny spad odfúkol do Štetínskeho zálivu, ako sa po novom volal morom zatopený tok Odry.

Aj keď sa generalita a väčšina vyšších dôstojníkov nachádzala v tom čase na Slávnosti kást, operačné stredisko Berlínskeho okruhu Ozbrojených síl Spoločenstva zareagovalo pohotovo. Na miesto vyslalo vrtulníkový aj pozemný prieskum. Dokonca dvadsať vojakov pred istou smrťou z ožiarenia zachránila duchapritomnosť jedného zo službukonajúcich nižších dôstojníkov. Presvedčil veliteľa, že charakter udalosti a prvé dostupné informácie naznačujú jadrovú explóziu.

Námestie Spoločenstva medzi Sálou kást na jednej strane a Reichstgom s Brandeburskou bránou na druhej sa premenilo na uzavretý kotol plný paniky. Samotný náraz tlakovej vlny stlmila zástavba mesta, ale napriek tomu bola dosť silná, aby ju prítomní pocítili. Dunenie nebolo také ohlušujúce ako niekoľko kilometrov od epicentra, ale aj tak vyvolalo zdanie vojnovkej skazy. Nad hlavami ľudí rinčalo sklo a na niektorých miestach zasiahli obyvateľov strhnuté kusy striech. Rovnako ako sa prevalila ponad dav tlaková vlna, začala sa od Reichstgagu a rezidencie kancelárky valiť vlna ľudských tiel, ktoré sa snažili uniknúť domnejšej skaze. V prachu pod no-

hami mizli pestrofarebné kombinézy symbolizujúce jednotlivé kasty Spoločenstva. Tlačiaci sa dav uberal tým nižším ľuďom prístup k už aj tak ťažko dýchatelnému vzduchu. Rôzne rúška a šatky sa stali pevnou súčasťou outfitu pred viac ako polstoročím a pre zhoršujúcu sa kvalitu vzduchu ním už nikdy neprestali byť. Teraz mnohým efektívne bránili prístup k zvyškom kyslíka. Deti a ženy sa dusili.

Vyhliadková vzducholod' so skupinou pozorovateľov a turistov, ktorá sa ešte pred niekoľkými minútami vznášala nad námestím, pomaly klesala na domy v južnej časti námestia. Úplnej katastrofe zabránilo len to, že v stálej pamäti ohnivej skazy vzducholode Hindenburg, pýchy nacistického Nemecka, dnes nikto neplnil moderné stroje horľavým vodíkom.

Najvyššia komisárka Rebeka Grubber sa o výbuchu dozvedela prakticky okamžite. Už počas prevozu z hostiny do jej bezpečnostného bunkra ju v hrubých obrysoch informovali o jadrovom útoku. Keď ochrankári a špeciálni agenti dorazili aj s ich chránenkyňou do úkrytu pod rezidenciou Najvyššej komisárky neďaleko Reichstagu, na mieste sa už schádzali členovia krízového štábu aj časti velenia.

„Chcem okamžité hlásenie,“ prikázala Grubber.

„Jadrová bomba so silou približne osem kiloton vybuchla pri obci Niederfinow severovýchodne od Berlína,“ referoval armádny generál Erich Prost, ktorý už stihol zhodnotiť situáciu. Vyžaroval z neho vojenský pokoj. „Aktivovali sme protiletectkú obranu aj satelity Schmetterlinge, ktoré monitorujú hranice s Ruskom aj Alpské enklávy, ale nespozorovali sme žiadnu podozrivú činnosť. Všetko nasvedčuje tomu, že ide o osamotený incident...“

„Incident?!? Ako to myslíš, že incident,“ osopila sa na neho Grubber. „Toto je útok na Spoločenstvo. A ja chcem vedieť, kto za ním stojí.“ Snažila sa uvoľniť si gombíky na slávnostnej uniforme, ktorú mala ešte stále na sebe, ale nešlo jej to. Rozčúlila sa ešte viac. Spánky jej prudko pulzovali a nevedela zachytiť myšlienku. Rázne si strhla šerpu Najvyššej komisárky, čím si vyškľabala dieru na kostýme. Dve desiatky ľudí, členov jej osobnej stráže aj generality Ozbrojených síl Spoločenstva, stáli bez pohybu a zadržovali dych. Väčšina z nich ju v takomto rozpoložení ešte nevidela. Grubber si trela spánky. Musí sa upokojiť a začať konať.

„Okamžite vypracte ulice a zabezpečte všetky hlavné tahy v Berlíne a okolí, sklady zbraní, zásob a potravín...“, postupne vydávala rozkazy. Najdôležitejšie teraz bolo, aby nikto a nič neprerušilo prípravy projektu Pinatubo. Prelom v roky trvajúcim výskume atmosférického štítu, ktorý nastal vďaka úspešnej operácii Špeciálnych útvarov v tajnom výskumnom zariadení v Dimone, oznámila verejnosti iba pred dvoma hodinami. Pinatubo mal vyriešiť dramatické globálne otepľovanie prostredníctvom vrstvy aerosólu vypusteného do atmosféry, ktorý by zamedzil prenikaniu časti slnečných lúčov a tým ochladil zemský povrch. Len Grubber a úzky okruh jej najvernejších však vedeli o tom, že skutočným cieľom projektu je prostredníctvom dočasnej globálnej ľadovej doby vyhladiť drvivú časť ľudstva.

„Kde je Margaréta?“ spýtala sa náhle Grubber. Hlava jej špionáže, vždy oddaná Margaréta Borchardt, sa v bunkri ešte stále neobjavila.

„Na ceste sem,“ odpovedal rýchlo Prost.

„Dobre, zabezpečte všetky výskumné zariadenia, vyhláste poplach na južnej aj východnej hranici a uveďte do pohotovosti Špeciálne útvary, nielen berlínsku posádku,“ pokračovala vo vydávaní pokynov. Prost aj ďalší veliteľia horlivo prikyvovali. Väčšina opatrení, ktoré Grubber vymenovala, bola splnená v minútach, keď sa ešte len presúvala do krízového štábu.

Operační dôstojníci zatiaľ prijímali informácie o mŕtvych nielen v epicentre výbuchu, ale aj z okolitých miest, kde tlaková vlna počas prebiehajúcej Slávnosti kást vyvolala paniku. Bezpečnostným silám sa podarilo situáciu zvládnuť až s použitím upokojujúceho plynu. Vynález vedeckej sekcie Spoločenstva armáda v minulosti nasadzovala v obmedzenom množstve na hraniciach, kým ešte strelba ostrými nebola všeobecne akceptovaným nástrojom.

Dvere do miestnosti sa prudko otvorili a do krízového štábu vstúpila Margaréta Borchardt. Rovnako ako Grubber mala na sebe slávnostný odev, cyklaménové dlhé šaty, dlhé čierne vlasy pretkané šedinami si zopla do drdola. Ruch v miestnosti stíchol, Grubber na ňu pozrela spýtavým pohľadom.

„Na akékoľvek detaily je priskoro. Ale všetko nasvedčuje tomu, že nejde o útok zvonku.“ Spoločenstvo nemalo veľa vonkajších nepriateľov, ktorí by ho mohli skutočne ohroziť. Rusko na východe sa zmietalo vo vnútornom na-